

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 225/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť PharmDr. D. Č., S., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 31 CbPv 2/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PharmDr. D. Č. **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2011 doručená sťažnosť PharmDr. D. Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 CbPv 2/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala 22. februára 2010 na okresnom súde žalobu, ktorou sa domáhala proti žalovanému ospravedlnenia, primeraného zadosťučinenia, náhrady škody, ako i náhrady trov konania z titulu ochrany proti nekalosúťažnému konaniu.

3. Keďže sťažovateľka nebola spokojná s postupom okresného súdu v napadnutom konaní, 3. novembra 2010 podala predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Predsedníčka okresného súdu listom zo 16. novembra 2011 sp. zn. Spr 2300/2010 uznala dôvodnosť sťažnosti a konštatovala, že predmetné konanie v období od 22. februára 2010 do 15. novembra 2010 bolo poznačené prietahmi.

4. Sťažovateľka vyjadruje v sťažnosti presvedčenie, že napriek podanej sťažnosti na prietahy predsedníčke okresného súdu konajúci súd v napadnutom konaní nezabezpečil taký procesný postup, ktorý by odstránil jej stav právnej neistoty, čo má za následok porušenie jej označených základných práv.

5. Sťažovateľka sa preto v petite sťažnosti domáha, aby ústavný súd vyslovil, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní porušené bolo, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov, zaplatiť jej finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania k rukám jej advokáta.

6. Požadované finančné zadosťučinenie sťažovateľka odôvodnila tým, že súdne konanie, ktoré do podania ústavnej sťažnosti trvá takmer 18 mesiacov, spôsobuje v nej stav právnej neistoty a vzhľadom na správanie sa súdu nie je ani možné predpokladať, kedy sa tento pretrvávajúci stav neistoty odstráni. Sťažovateľka zároveň zdôraznila, že nekalosúťažné konanie, ktoré je predmetom napadnutého konania pred okresným súdom,

predstavuje zásah do jej osobných a majetkových práv, a aj z tohto dôvodu by mal okresný súd danú vec prerokovávať bez zbytočných prietáhov.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru ústavný súd predovšetkým konštatuje, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (porovnaj I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08, I. ÚS 455/2010).

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

12. Ústavný súd sa osobitne zamerá na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priesťahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľky nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

13. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, I. ÚS 375/08). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie sťažovateľkou označeného základného práva (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

14. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd po podanej sťažnosti na prietahy predsedníčke okresného súdu, ktorú treba považovať za účinný prostriedok nápravy, uskutočnil úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci; konkrétne 15. novembra 2010 vyzval žalovaného na vyjadrenie k podanému návrhu na začatie konania a následným podaním z 22. februára 2011 vyzval sťažovateľku na zaslanie prípadnej písomnej repliky k stanovisku žalovaného.

15. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti prihliadal aj na správanie samotnej sťažovateľky, ktoré taktiež prispelo k dĺžke súdneho konania. Z príloh k sťažnosti vyplýva, že právny zástupca sťažovateľky bol podaním okresného súdu z 22. februára 2011, ktoré podľa prezenčnej pečiatky bolo adresátovi doručené 10. marca 2011, vyzvaný na zaujatie stanoviska k vyjadreniu žalovaného. Napriek tomu, že okresný súd vo výzve stanovil 15-dňovú lehotu na vyjadrenie, právny zástupca sťažovateľky zaslal konajúcemu súdu svoje stanovisko až podaním z 21. júla 2011, teda približne 4 mesiace po súdom stanovenej lehote. Ústavný súd k tomu uvádza, že správanie účastníka v konaní je taktiež jedným z nosných kritérií pri posudzovaní možnosti porušenia základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote. Opomenutie výzvy konajúceho súdu treba pričítať na ťarchu sťažovateľky.

16. Ústavný súd s poukazom na uvedené súhrnne uvádza, že priebeh napadnutého konania pred okresným súdom nebol síce celkom bez prietáhov (predovšetkým v období pred podaním sťažnosti predsedníčke okresného súdu), v zásade však s prihliadnutím na okolnosti prípadu nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali zásah ústavného súdu. Podľa názoru ústavného

súdu neprichádza preto do úvahy, aby doterajší namietaný postup okresného súdu reálne znamenal možnosť kvalifikovať ho po prijatí návrhu na ďalšie konanie ako porušenie označených práv sťažovateľky.

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti nezaoberal.

18. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto sťažovateľke nebráni, aby v prípade, ak by okresný súd v ďalšom priebehu konania nepostupoval efektívne a plynulo, podal v tej istej veci opätovne sťažnosť ústavnému súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2012